

**Особено мнение на
съдиите Лазар Груев и Евгени Танчев**

Считаме, че искането на 68 народни представители от XXXIX народно събрание за тълкуване на чл. 129, ал. 2, изр. първо във връзка с § 2 от преходните и заключителните разпоредби на Конституцията следваше да бъде допуснато за разглеждане по същество, защото:

1. От формална страна то напълно съответства на всички изисквания. Направено е от оправомощен субект по смисъла на чл. 150, ал. 1 на основния закон – повече от една пета от народните представители; свързано е с конституционно предвидено правомощие на съда – чл. 149, ал. 1, т. 1 от Конституцията; съдържа необходимите атрибути съгласно чл. 17, ал. 1 и ал. 2 от Закона за Конституционния съд.

2. Аргументите от съдържателна страна, с които искането се отклонява, са неиздържани. Основният сред тях е, че възникналият и поставен в питането проблем не може да се повтори. Дори това да е така, забравя се, че конституционният процес е различен от гражданския и административния и се подчинява на други правила, друга логика. Чрез искането за тълкуване се търси изясняването на точния смисъл на съответна конституционна разпоредба, но не самоцелно или поради личен интерес на искателя. Задължителното тълкуване от Конституционния съд, разкривайки действителната воля на законодателя, наред с другото, дава възможност на съответните държавни органи да вземат решение, съобразено с основния закон. В този смисъл то се явява превантивно и чрез него се избягва постановяването на несъобразени с Конституцията актове на държавните органи и длъжностни лица. Отказът да се тълкува прилича на отказ от правосъдие и поради това считаме, че към отклоняване на подобни искания следва да се пристъпва много внимателно. Съвсем отделен е въпросът, как щеше да се произнесе съдът, ако беше допуснал искането за разглеждане по същество. За съжаление, като го отклони, той не даде възможност да се разгърне дискусия, от която щеше да спечели единствено професионализмът.